

Η ΦΘΙΣΙΚΗ ΑΝΕΜΩΝΗ

ΜΕΣΑ σὲ φόρεμα ζωντανὸ μὲ χρώματα χίλια, σὲ χίλιες φρικιάσεις λουλουδιῶν, μέσ' ἔστῃ κατακόκκινη ἀνταύγεια τῆς παπαρούνας καὶ στῆ κρινόλευκη δροσερὴ καὶ ἄσπιλη ὀψι τῶν μαργαριτῶν, ἀνθοῦσε μιὰ ἀνεμώνη, γλωμισασμένη, φθισικὴ Τὰ πέταλά της κίτρινα, ὠχρά, διψασμένα γιὰ φίλημα, ἀνατριχιασμένα ἀπὸ ἐπιθυμίες μύριες ἀνεκπλήρωτες, ἔρριχναν γύρω μιὰ γλυκεῖα θωπεῖα αἰσθητῆ. Κάποτε-κάποτε, ὅταν τ' ἀγέρι ἐχάϊδευε τὴ γυμνὴ σάρκα της, ἀποκαμωμένη, ἀπὸ τὴν ἡδονικὴν ἐκείνην φρικίᾳσι, ἀπλῶνε μὲ χάρι τὸ ἀσθενικὸ στῆθος της στὸν ἥλιο σὰν γιὰ νὰ τὸ θερμάνῃ μὲ τῆς πύρινες ἀχτίδες του, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ ἐξηντλημένο ἐκείνο κορμὶ ἓνα ξερὸ βήξιμο, ἓνα σβυσμένο σισύρισμα ἔβγαине μὲ παράπονο . . .

Πολλὲς φορὲς ὁ ἥλιος μὲ στοργὴ σὰν θυγατέρα του τὴν ἔλουζε μέσ' ἔστὸ πύρινο κῦμα του, τὴν στόλιζε μὲ τὴ χρυσοσπαρτὴ αἰθέρια στολή του, τὴν στεφάνωνε μὲ τὴ κατάφωτη πορφύρα του, καὶ τὴν ἔσφιγγε μέσ' ἔστῃ φλογισμένη ἀγκαλιά του σὰν νᾶθελε νὰ κοκκινίσῃ λιγάκι τὴ σβυστὴ παρειὰ της πούμενε πάντα ὠχρά, πάντα ὠχρά . . .

Μιὰ μέρα ποῦ ὁ ἥλιος θρονιασμένος στὸ γαλάζιο οὐρανὸ του, βυθισμένος σ' ἓνα ὄνειρο ἄπειρο, αἰθέριο, σκορποῦσε ἀπόπερα χίλια δῶρα μενεξεδένια, χίλια δῶρα χρυσάνθεμα, μιὰ χιονάτη πεταλούδα, ἐλαφρὴ σὰν πούπουλο, λυγερή, παιγνιδιάρα, ἀφοῦ ἐστρυφογύρισε χίλια δυὸ λουλούδια ἤλθε καὶ ἀκούμβησε ἐπάνω στῆ γλωμὴ ἀνεμώνη, Ἐφαίνονταν σὰν δυὸ

φυγές ὅμοιες καὶ ἡ δυὸ λευκές, ἀδελφάδες αἰθεροπλασμέ-
νες . . . Τί τῆς κρυφομίλισε σκυφτὰ—σκυφτὰ δὲν ξέρω . . .
ξέρω μόνον πῶς ἐξάπλωσε μὲ νωχέλεια τὰ φτερά της, γλυ-
κοζούλιξε τὰ ἀνατριχιασμένα στήθια τῆς φθισικῆς καὶ ἀφῆκε
στὰ παρθένα πέταλά της τὸ πρῶτο φίλημα . . .

Ἦτανε καὶ τὸ τελευταῖο . . .

Ὅταν σὲ λίγο ἡ λευκὴ ψυχὴ γλυκάνοιξε τὰ μάτια της,
γοργοτίναξε τὰ φτερά της ἀπὸ τὴ γλυκειὰ ἀπόλαυσι, ἡ ἀνε-
μώνη, ψυχορραγοῦσε ἀπὸ τὴν ἡδονὴ τῆ μεθυστικῆ καὶ τὰ
πέταλά της πέφτανε—ἤσυχα ἤσυχα χωρὶς παράπονο ἐπάνω
στὸ χῶμα πάντα ὠχρά, πάντα ὠχρά.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ

ΖΩΗ—ΨΕΜΜΑ

ΕΝΑ ψευτοπαραμῦθι εἶν' ἡ ψεύτικη ζωὴ μας
καὶ ψευτοπετᾶ 'ς τέλος 'ς ἄλλο ψέμμα ἡ ψυχὴ μας·
Δυστυχεῖς! ψευτογελάμε, ψευτοζοῦμε, ψευτοκλαῖμε,
κι' ὅταν λέμε «κόσμε ψεύτη!» ψέμματα κι' αὐτὸ τὸ λέμε.
Στ' ἄλλου κόσμου μας τὴ θύρα βάλτε μου γιὰ μόνον στέμμα:
«Μιὰν ἀλήθεια βρῆκα μόνη, τὴν ψευτιά! καὶ τοῦτο ψέμμα!»

I. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ